

Sygn. akt OS 4/2014

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...)r.

w składzie:

Przewodniczący: Grzegorz Koksanowicz
Artur Warych – sprawozdawca
Tomasz Grabek

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy z odwołania (...) od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w sprawie sygn. akt RD (...) z dnia (...) r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie radcy prawnego (...)

na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637)

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie

Przewodniczący:

Grzegorz Koksanowicz

Członkowie:

Artur Warych

Tomasz Grabek

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła przekazana przez Krajową Izbę Radców Prawnych skarga p. (...) z dnia (...) r. na postępowanie radcy prawnego (...). W skardze tej skarżąca wniosła o wyciągnięcie konsekwencji wobec radcy

prawnego (...) z uwagi na zarzucane radcy prawnemu (...) liczne zachowania powodujące u skarżącej rozstrój nerwowy oraz uszkodzenia ciała, polegające na:

- popychaniu na klatce schodowej, robieniu siniaków na rękach, przedramieniu, w wyniku czego, według skarżącej, doznała ona urazu lewej nogi oraz złamania lewej ręki, a w dalszej kolejności prawej ręki;

- straszeniu skarżącej policją, sądem, grożenie, wyzywanie od nędzarek;

- hałasie dobiegającym całymi dniami z domu radcy prawnego (...) (wycie i ujadanie psa);

- krzykach, gwizdach, głośnym tupaniu, stepowaniu, graniu na gitarze, przesuwaniu ciężkich mebli, mających miejsce w mieszkaniu radcy prawnego (...), specjalnym stukaniu w drzwi, dzwonieniu domofonem oraz do drzwi mieszkania skarżącej w trakcie ciszy nocnej (po godzinie 22.00);

- tupaniu o godz. 4.00 rano przez radcę prawnego (...) w trakcie przechodzenia przy drzwiach mieszkania skarżącej;

- sypaniu ziemi i laniu wody na balkon skarżącej przez radcę prawnego (...).

Zarzucanymi czynami radca prawny (...) mógł wyczerpać znamiona deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który stanowi, że radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym, w związku z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w myśl którego radca prawny wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, podlegając odpowiedzialności dyscyplinarnej za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub zasadami etyki radcy prawnego.

Jak wynika ze skargi, powyżej wymienione okoliczności stanowią przejaw konfliktu sąsiedzkiego i zdaniem skarżącej miały miejsce w datach szczegółowo wskazanych przez skarżącą, w okresie od (...) r. co najmniej do dnia złożenia pisma skarżącej z dnia (...) r. do Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie.

Pismem z dnia (...) r. Wicedziekan Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie poinformowała skarżącą o braku podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, gdyż skarga dotyczy konfliktu sąsiedzkiego nie mającego związku z wykonywaniem zawodu radcy

prawnego, który winien być rozwiązany w trybie postępowania sądowego bądź przed organami ścigania. W odpowiedzi skarżąca w piśmie z dnia (...) r. złożonym do Krajowej Izby Radców Prawnych wniosła o przekazanie sprawy do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w celu ponownego rozpatrzenia.

Pismem Wiceprezesa Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia (...) r. skarga została przekazana przez do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w celu nadania jej właściwego biegu.

Postanowieniem z dnia (...) r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie na podstawie art. 305 § 1 k.p.k., art. 325a § 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podał, iż dokonując oceny ustalonych w trakcie czynności sprawdzających okoliczności co do zachowania radcy prawnego (...) należało stwierdzić, że w zakresie zarzutów stawianych przez skarżącą zaszyły przesłanki wskazane w art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., skutkiem czego jest decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia; całokształt okoliczności ustalonych w trakcie czynności sprawdzających nie daje bowiem wystarczających podstaw na uznanie, że miało miejsce takie zachowanie radcy prawnego, które świadczyłoby o naruszeniu zasad obowiązujących radców prawnych. Twierdzenia skarżącej przedstawione w skardze z dnia 28 września 2012 r., co do okoliczności, które świadczyć miałyby o wysoce negatywnym zachowaniu radcy prawnego (...) w stosunku do skarżącej oraz potwierdzać zarzuty zawarte w skardze, nie znalazły oparcia w materiale zgromadzonym w ramach czynności sprawdzających.

Wnioski takie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wyprowadził po przeprowadzeniu wszechstronnych czynności sprawdzających, polegających na: odebraniu wyjaśnień od radcy prawnego (...) co do zarzutów stawianych mu przez skarżącą, przeprowadzeniu analizy ustaleń wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez zawodowego kuratora sądowego w dniu (...) r., zbadaniu stanowiska Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Lublinie zawartego w piśmie z dnia (...) r. oraz związanej nią opinii z dnia (...) r. mieszkańców budynku położonego przy ul.(...)w Lublinie (w którym zamieszkuje zarówno skarżąca (...) jak i radca prawny (...)), przeprowadzeniu analizy ustaleń Sądu Rejonowego (...) – (...) w (...) III Wydział Karny dokonanych w toku postępowania karnego sygn. akt III K (...)wszczętego o czyn z art. 157 § 1 k.k. (oskarżenie wysunięte przez skarżącą dotyczące

złamania nasady dolnej lewej kości łokciowej ze skrzyżowaniem nadgarstka lewej ręki na klatce schodowej w dniu (...) r. przez radcę prawnego (...) oraz ustaleń Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) poczynionych w toku postępowania sygn. akt 1 Ds. (...) (dochodzenie w sprawie zaistniałego w dniu (...)r. w (...) spowodowania obrażeń ciała skarżącej w postaci otarcia naskórka na prawym przedramieniu i stłuczenia prawego przedramienia powodujących naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.), jak również po zapoznaniu się z aktami postępowania karnego sygn. akt 1 Ds. (...) prowadzonego w sprawie zaistniałego w okresie od (...) r. do (...) r. uporczywego prześladowania, oczerniania, wykrzykiwania, naruszenia prywatności, szkalowania, podsłuchiwania przez skarżącą (...), (...), (...) i (...), czym wzbudziła u pokrzywdzonych poczucie zagrożenia tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k..

W wyniku analizy zebranego materiału dowodowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonał ustaleń co do stanu faktycznego sprawy. W szczególności z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego, stanowiska Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej oraz opinii sąsiadów wynika, iż to skarżąca jest osobą konfliktową i wprost nękającą rodzinę radcy prawnego (...), zaś radca prawny (...) i jego rodzina posiadają bardzo pozytywną opinię środowiskową, ciesząc się powszechnym szacunkiem i uznaniem; radca prawny (...) uchodzi za człowieka spokojnego i zrównoważonego, natomiast negatywnie jest postrzegana wśród sąsiadów skarżąca. Spółdzielnia Mieszkaniowa nie znalazła podstaw do stwierdzenia naruszenia postanowień Regulaminu użytkownika lokalu obowiązującego w Spółdzielni, zaś mieszkańcy budynku Nr (...), położonego przy ul.(...) w Lublinie oświadczyli, że obecność psa radcy prawnego w lokalu przy ul. (...) nie budzi zastrzeżeń.

Postępowanie karne sygn. akt III K (...) zostało prawomocnie umorzony przez Sąd Rejonowy (...) – (...) w (...) III Wydział Karny postanowieniem z dnia (...)r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.; w uzasadnieniu powyższego postanowienia Sąd potwierdził, że skarżąca oraz radca prawny (...) pozostają od kilku lat w konflikcie sąsiedzkim, a ze zgromadzonych w sprawie sygn. akt III K (...) dowodów wynika, że jego stroną bardziej czynną (i atakującą) jest skarżąca, która inicjowała postępowania wobec oskarżonego i składała skargi do Spółdzielni Mieszkaniowej; Sąd wskazał w odniesieniu do funkcjonowania w miejscu zamieszkania radcy prawnego (...) i jego rodziny na brak nieprawidłowości (brak dokuczliwego hałasu, szczekania psa, innych dokuczliwych

zachowań) oraz wysoce pozytywną opinię środowiskową. Natomiast Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, mając na uwadze, iż w świetle podstawowych zasad prawa ogólnie obowiązującego wiążący jest jedynie skazujący wyrok sądu karnego i to w zakresie jego sentencji, nie podzielił ustaleń Sądu co do uznania przez Sąd, iż zarzucany radcy prawnemu czyn miał miejsce; w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez radcę prawnego (...) zarzucanego mu przez skarżącą czynu, tj. złamania jej lewej ręki w wyniku gwałtownego i niespodziewanego napadu radcy prawnego na Skarżącą w dniu (...) r. na klatce schodowej. Zastępca Rzecznika uznał, że trudno jest zaakceptować takie stanowisko Sądu w świetle oparcia go wyłącznie o zeznania osób, z których żadna nie była bezpośrednim uczestnikiem wydarzenia i nie widziała jego przebiegu, a o okolicznościach, jakie jakoby miały miejsce dowiedziała się od osób trzecich oraz na opinii biegłego sądowego, z której wynika fakt wystąpienia u Skarżącej urazu ciała; powyższe doprowadziło Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie do wniosku o braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez radcę prawnego (...) zarzucanego mu czynu. Ponadto Zastępca Rzecznika podniósł, że umorzenie postępowania karnego nastąpiło ze względu na uznanie czynu zarzucanego radcy prawnemu (...) za nieprzekraczający stopnia znikomego społecznej szkodliwości, a co za tym idzie nie stanowiący przestępstwa, za czym przemawia według Sądu rodzaj naruszonego dobra prawnego, wyrządzona szkoda, okoliczności i sposób popełnienia czynu oraz brak szczególnej motywacji działania sprawcy, mając przy tym na uwadze ustalenia Sądu w zakresie przebiegu konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy skarżącą a radcą prawnym (...), w którym to skarżąca była stroną bardziej czynną i atakującą, co w ocenie Sądu tworzyło napięte relacje pomiędzy stronami konfliktu i w znaczący sposób przekładało się na zachowanie radcy prawnego w stosunku do skarżącej. W tych okolicznościach stopień winy radcy prawnego (...) Sąd ocenił jako nieznaczny, a pobudki i motywacje jego działania jako nie zasługujące na szczególne potępienie; pomimo, że według Sądu zachowanie radcy prawnego (...) ocenić należało negatywnie, to nie przekroczyło ono w ocenie organu minimalnego progu społecznej szkodliwości.

Należy przy tym zauważyć, że z analizy akt postępowania karnego sygn. akt I Ds. (...) przeciwko skarżącej podejrzanej o czyn z art. 190a § 1 k.k. (postępowanie w sprawie zaistniałego w okresie od (...)r. do (...)r. uporczywego prześladowania, oczerniania, wykrzykiwania, naruszenia prywatności, szkalowania, podsłuchiwanie przez skarżącą (...), (...), (...) i (...)) wynika, że w ramach prowadzonego postępowania Prokurator Prokuratury

Rejonowej w (...) wydał w dniu (...) r. postanowienie o powołaniu dwóch biegłych lekarzy psychiatrów (sygn. akt 1Ds (...)) w celu stwierdzenia stanu psychicznego skarżącej. W uzasadnieniu tego postanowienia Prokurator wskazał, że z uzyskanych w toku postępowania przygotowawczego informacji wynika, że podejrzana jest leczona psychiatrycznie, dlatego ze względu na uzasadnioną wątpliwość co do poczytalności podejrzanej koniecznym jest zasięgnięcie opinii biegłych lekarzy psychiatrów co do stanu zdrowia psychicznego skarżącej oraz możliwości jej udziału w postępowaniu karnym.

Kolejne postępowanie karne - w sprawie sygn. akt 1Ds. (...) - zostało umorzone na podstawie art. 322 § 1 k.p.k. (umorzenie dochodzenia w sprawie, nie zaś przeciwko radcy prawnemu (...)) postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) z dnia (...) r. wobec stwierdzenia, że czyn spowodowania obrażeń ciała skarżącej w postaci otarcia naskórka na prawym przedramieniu i stłuczenia prawego przedramienia powodujących naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. nie zawiera ustawowych znamion czynu ściganego z oskarżenia publicznego oraz braku interesu społecznego w objęciu ściganiem z urzędu czynu ściganego z oskarżenia prywatnego; w uzasadnieniu postanowienia Prokurator podniósł, że analiza zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego materiału dowodowego wskazała, iż doznane przez skarżącą obrażenia ciała wyczerpują jedynie znamiona występku z art. 157 § 2 k.k.. Prokurator wskazał przy tym, że jest to przestępstwo prywatnoskargowe, a w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do stwierdzenia istnienia interesu społecznego w objęciu tego czynu ściganiem z urzędu, stąd też Prokurator uznał, że skarżąca, jako pokrzywdzona, może wnieść na podstawie art. 59 § 1 k.p.k. prywatny akt oskarżenia do Sądu i dochodzić rozstrzygnięcia sądowego w postępowaniu prywatnoskargowym.

Wobec powyższego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w oparciu o przeprowadzone czynności sprawdzające uznał, że skarżąca nie podjęła wobec radcy prawnego działań w kierunku dochodzenia swoich roszczeń z tytułu zarzucanych radcy prawnemu czynów we właściwym trybie na drodze sądowej; sama skarżąca również nie wskazała na skierowanie przez nią prywatnego aktu oskarżenia w sprawie ww. urazów przeciwko radcy prawnemu (...) do właściwego sądu, czy też na podjęcie innych przewidzianych prawem działań, poza złożeniem skargi do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie. Zaniechanie przez skarżącą dalszych działań w zakresie powyższych zarzutów wyraźnie wskazuje na brak podstaw do dochodzenia roszczeń w tym zakresie, co prowadzi do wniosku w zakresie urazu prawej ręki oraz

urazu lewej o braku danych dostarczenie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez radcę prawnego (...) zarzucanego mu czynu.

Zatem dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie uznał, że w sprawie brak jest podstaw na uznanie, że miało miejsce takie zachowanie radcy prawnego, które świadczyłoby o naruszeniu zasad obowiązujących radców prawnych. Jednocześnie zasadnie przyjął, że postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem rozstrzygającym w zakresie przewinień dyscyplinarnych polegających na naruszeniu obowiązków nałożonych na radcę prawnego przez przepisy go obowiązujące, w tym Kodeks Etyki Radcy Prawnego, i w ramach niego możliwość zastosowania wobec radcy prawnego środków dyscyplinujących jest ograniczona do wskazanych w ustawie; dochodzenie roszczeń z tytułu czynów karalnych w oparciu o przepisy karne jest możliwe w trybie postępowania sądowego w oparciu o regulacje k.k. oraz k.p.k., w których to przewidziane są odpowiednie dla danego czynu sankcje karne. W kompetencjach organów dyscyplinarnych Okręgowej Izby Radców Prawnych nie leży prowadzenie postępowań karnych, rozpatrywanie spraw karnych oraz nakładanie sankcji karnych, gdyż jest to zastrzeżone do kompetencji innych organów. Konflikt sąsiedzki nie może być rozpatrywany w przedmiotowych ramach Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w szczególności przy tak prezentujących się okolicznościach sprawy. Do rozstrzygania tego rodzaju sporów powołane zostały stosowne instytucje i organy, do których winny się zwrócić strony konfliktu. Postępowanie dyscyplinarne winno być wykorzystywane wyłącznie w celu eliminowania widocznie negatywnych i sprzecznych z ustawą o radcach prawnych oraz zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zachowań przedstawiciela tego zawodu, którym można nadać charakter znaczących naruszeń zasad obowiązujących radców prawnych.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP odwołanie w piśmie z dnia (...) r. wniosła skarżąca p. (...). W uzasadnieniu odwołania skarżąca podniosła, że w stosunkach z radcą prawnym (...) brak jest jakiegokolwiek poprawy, zaś sama skarżąca nadal zmuszona jest korzystać z rehabilitacji usprawniającej na obie ręce i kręgosłup; zachowanie radcy prawnego w jej opinii zasługuje na ukaranie.

Po rozpatrzeniu odwołania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podzielił ocenę zawartą w zaskarżonym postanowieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, iż zarzuty podniesione w skardze p. (...) nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym zebranym w sprawie; tym samym zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego skarga p. (...) nie jest zasadna.

W ocenie Sądu dyscyplinarnego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uwzględnienie odwołania skarżącej. Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza stawianych zarzutów skutkujących uznaniem naruszenia przez radcę prawnego zasad wykonywania zawodu, ani jakiegokolwiek przewinienia dyscyplinarnego. Okoliczności sprawy nie uzasadniają zarzutu, że iż zachowanie radcy prawnego w sposób zawiniony uchybia wykonywaniu zawodu; nie jest też sprzeczne ze ślubowaniem i zasadami etyki; w niniejszej sprawie nie można bowiem przyjąć, że miało miejsce takie zachowanie radcy prawnego, które świadczyłoby o naruszeniu zasad obowiązujących radców prawnych, w szczególności przepisu art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Na wstępie należy podzielić stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Lublinie jest organem rozstrzygającym w postępowaniach dyscyplinarnych, w których rozpoznaje zarzuty naruszania obowiązków nałożonych na radców prawnych przez obowiązujące przepisy, w szczególności przez Ustawę o radcach prawnych i Kodeks Etyki Radcy prawnego. W tychże ramach ma możliwość orzekania o zastosowaniu środków dyscyplinujących wskazanych w Ustawie o radcach prawnych. Natomiast Sąd Dyscyplinarny nie jest władny do rozpoznania i orzekania o przebiegu i skutkach konfliktu sąsiedzkiego, którego stronami są z jednej strony skarżąca i jej rodzina, z drugiej zaś strony radca prawny i jego rodzina. Do rozpoznania takich spraw powołane są sądy powszechne i inne właściwe instytucje, do których ewentualnie powinny skierować się strony konfliktu celem jego rozwiązania. Natomiast w świetle okoliczności sprawy, zdaniem Sądu Dyscyplinarnego brak jest podstaw do uznania, że radca prawny dopuścił się naruszenia zasad nałożonych przez przepisy obowiązujące radców prawnych przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego.

Materiał dowodowy zebrany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w toku czynności sprawdzających został poddany wszechstronnej i prawidłowej ocenie, co w pełni uzasadnia postanowienie Zastępcy Rzecznika o odmowie wszczęcia w niniejszej sprawie. W wyjaśnieniach złożonych na posiedzeniu Sądu w dniu (...) r. skarżąca podtrzymała dotychczasowe stanowisko, przy czym nie powołała jakichkolwiek nowych okoliczności i dowodów na ich potwierdzenie pozwalających przypisać radcy prawnemu popełnienie zarzucanego deliktu dyscyplinarnego. Przeciwnie, skarżąca potwierdziła swoją aktywną rolę w konflikcie, a ponadto przyznała, że istniejący konflikt nie zachodzi jedynie pomiędzy nią a radcą prawnym (...), lecz dotyczy również rodzin obydwu tych osób. Trudno tu więc przypisywać radcy prawnemu winę za powstanie tego konfliktu i jego skutki. Należy przy tym podkreślić, że w aktach niniejszego postępowania znajduje się wyrok nakazowy z dnia (...) r. Sądu Rejonowego (...)-(...) w (...) III Wydział Karny, w sprawie z oskarżenia publicznego III Komisarjatu Policji w (...), sygn. akt (...), którym skarżąca (...) została uznana za winną zarzucanego jej czynu, że w okresie od (...) r. do dnia (...)r. w (...) poprzez pomawianie, wykrzykiwanie, naruszanie prywatności, szkalowanie złośliwie niepokoila (...), tj. wykroczenia z art. 107 k.w. i skazana na karę grzywny 250 zł. Jakkolwiek postępowanie w sprawie sygn. akt III W (...) zostało następnie umorzone postanowieniem Sądu z dnia (...) r., jednak nastąpiło to z przyczyn formalnych – na podstawie art. 61 § 1 pkt 1 k.p.sw. z uwagi na toczące się wobec skarżącej postępowanie karne sygn. akt 1 Ds. (...) prowadzone w sprawie zaistniałego w okresie od (...) r. do (...) r. uporczywego prześladowania, oczerniania, wykrzykiwania, naruszenia prywatności, szkalowania, podsłuchiwanie przez skarżącą (...), (...), (...) i (...), czym wzbudziła u pokrzywdzonych poczucie zagrożenia tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.. Zatem dalsze prowadzenie postępowania o wykroczenie było bezcelowe z uwagi na ww. postępowanie karne.

Natomiast jak wynika z akt niniejszej sprawy ww. postępowanie karne sygn. akt 1 Ds. (...)zostało umorzone postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) z dnia (...) r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. wobec rozpoznania u skarżącej (...) w drodze opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej przez dwóch powołanych biegłych lekarzy psychiatrów choroby psychicznej: parafrenii, tj. uporczywych zaburzeń urojeniowych. Okoliczność ta zdaniem Sądu w sposób dostateczny potwierdza prawidłowość ustaleń faktycznych dokonanych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego i dodatkowo przemawia za odmową zakwalifikowania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postępowania radcy prawnego (...) jako przewinienia dyscyplinarnego.

Zatem zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zachowanie radcy prawnego (...) będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu, nie nosi cech przewinienia dyscyplinarnego, w szczególności zaś działania zawinionego, sprzecznego z zasadami etyki zawodowej.

Mając na uwadze okoliczności sprawy na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 637) orzeczono jak wyżej.

Postanowienie niniejsze jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący

Sędziowie

Grzegorz Koksanowicz

Artur Warych

Tomasz Grabek